

Vlo
en Stiekel

Pieter Koolwijk

Vlo
en Stiekkel

met illustraties van Linde Faas

LEMNISCAAT

*Voor Nora May,
ook van mama*

Tweede druk, 2012

© 2012 Pieter Koolwijk

Omslag en illustraties: Linde Faas

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,

Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2012

ISBN 978 90 477 0432 4

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Van vlooiën krijg ik jeuk

Floris rende over de stoep. Hij was omgelopen en kwam bijna te laat op school. Vluchtig keek hij over zijn schouder, sloeg de hoek om en sprintte een steegje in.

Te laat merkte hij de gestalte in de steeg op. Hij kon niet stoppen en knalde tegen iemand aan. Even werd het zwart voor zijn ogen en leek de grond onder zijn voeten te bewegen. Hij wankelde naar achteren, verloor zijn evenwicht en smakte tegen de grond.

‘Kijk eens wie we daar hebben,’ zei Arjan met een valse grijns tegen de twee jongens naast hem. ‘Ben je speciaal voor ons omgelopen? Ik was al naar je op zoek.’ Hij sloeg dreigend met zijn vuist in zijn hand.

Floris kroop naar achteren, zocht houvast bij de muur en ging op zijn trillende benen staan.

‘Tong verloren, Vlo?’ vroeg Arjan.

‘Vlooiën kunnen niet praten,’ zei Erik, de magere jongen achter Arjan. Hij draaide zijn rattenkop en keek met zijn kleine kraaloojes naar Dennis, de

derde jongen. Die lachte zo hard dat zijn dikke buik schudde.

‘Van vlooiën krijg ik jeuk,’ zei Arjan. Hij wreef over zijn knokkels. ‘Jeuk aan mijn vuisten.’

Op het moment dat Arjan een stap naar voren deed, draaide Floris zich om en sprintte de steeg uit. Het gejoel van de jongens maakte duidelijk dat ze de achtervolging hadden ingezet. Floris rende zo snel als hij kon de hoek om, sprong over een laag

tuinhekje en vloog een achtertuin in. Hier verstopte hij zich. Dan maar te laat op school. Alles beter dan in de handen van Arjan vallen. Hij wilde niet opnieuw met een ketting om zijn nek worden vastgezet aan een lantaarnpaal.

In de verte klonk de schoolbel. Floris hoorde de jongens nog een paar keer iets schreeuwen en daarna werd het stil. Hij telde tot honderd, stapte over het hekje en rende naar school.

Hijgend klopte Floris op de deur van het klaslokaal. ‘Binnen,’ klonk de hoge stem van juffrouw Jutter. Hij duwde de deur open en keek voorzichtig om het hoekje.

De juffrouw hield haar hoofd een beetje achterover en keek naar Floris door haar ronde brillenglazen. De bril was veel te groot en stond altijd op het puntje van haar neus. ‘Dag, Floris. Kom verder.’

Hij stapte naar binnen, deed de deur dicht en bleef staan. Hij zag Arjan achter in de klas zitten. Arjan was vorig jaar in groep zes blijven zitten en zat sinds deze zomer bij Floris in de klas.

‘Alweer te laat, Floris. Hoe komt dat?’ De juf liet haar lange vlecht door haar vingers gaan.

Floris wierp opnieuw een schichtige blik naar Arjan. De jongen keek hem strak aan en schudde zijn hoofd.

‘Ik heb me verslapen.’

‘Verslapen?’ De juf fronste haar wenkbrauwen. ‘Dat overkomt je vaak de laatste tijd. Als dit niet verandert, moet ik hierover met je moeder in gesprek.’

Floris knikte.

‘Ga maar naar je plaats,’ zei juffrouw Jutter.

Floris ging voor in de klas zitten. Omdat hij zo klein was, had de juf hem daar neergezet. Floris vond het best. De plek naast hem was leeg en hij zat zo ver mogelijk bij Arjan en zijn vrienden vandaan.

‘Waar was ik gebleven?’ vroeg juffrouw Jutter zich hardop af.

Meteen riep Elise: ‘Onze nieuwe klasgenoot!’

‘Dat is ook zo,’ reageerde de juf verstrooid. ‘Dankjewel, Elise. Allemaal rustig blijven zitten, dan ga ik haar halen.’

Zodra de deur gesloten was, vloog een prop papier langs de krullen van Floris. Een volgende stui-terde via zijn achterhoofd op de grond.

‘Dat heb ik gezien, en ik ga het tegen de juf zeggen,’ riep Elise.

‘Hebben jullie ook zo’n last van vlooiën?’ riep Erik. Hij zat achter in het lokaal, naast Arjan.

Floris keek over zijn schouder en zag dat bijna alle kinderen zichzelf aan het krabben waren. Hij voelde zijn hoofd warm worden en draaide zich snel weer om.

‘Kijk, nu is het een rode vlo!’ schreeuwde Arjan.
De hele klas barstte in lachen uit.

De deur ging open en onmiddellijk hield iedereen zijn mond. Juffrouw Jutter stapte het lokaal binnen. Ze keek even streng de klas rond en wenkte toen iemand naar binnen.

Vol verbazing keek Floris naar het meisje dat in de deuropening stond. Iemand zoals zij had hij nog nooit gezien.

Stiekel is Drents voor Stekel

Floris was klein, maar het nieuwe meisje was nog veel kleiner. Ze had de lengte van een kind van drie. Toch wist Floris zeker dat ze ouder was. Peuters hadden kortere armpjes en beentjes, vaak met een bol buikje. Dit meisje niet. Ze zag er precies hetzelfde uit als de andere meisjes uit zijn klas, alleen dan in het klein.

Dit was niet het enige wonderlijke aan het nieuwe meisje. Haar rode haar stond rechtovereind, net alsof ze met haar vingers in het stopcontact had gezeten. Ze droeg een felgroen vest, een oranje rokje en daaronder een groene legging. Aan haar voeten droeg ze regenlaarzen in dezelfde kleur als haar rok. Het deed bijna pijn aan je ogen. Floris snapte niet waarom ze zulke rare kleren droeg. Haar lengte was voldoende om mee gepest te worden, daar wist hij alles van. Op deze manier vroeg ze er een beetje om, vond hij.

Met een brede grijns op haar sproeterige gezicht keek het meisje de klas rond. Haar ogen twinkelden.

Zo te zien trok ze zich niets aan van alle nieuwsgierige blikken en opengevallen monden. Ze leek eerder te genieten van de aandacht.

‘Dit is Pien,’ stelde juffrouw Jutter haar voor.

Het meisje keek omhoog naar de juf. ‘Maar iedereen noemt me Stiekel.’

‘Stiekel?’ vroeg de juffrouw verbaasd.

Het meisje knikte driftig. ‘Heeft mijn oma verzonnen. Stiekel is Drents voor stekel.’

Arjan haalde zijn neus op. ‘Volgens mij kunnen ze je beter Mini noemen!’

Verschillende kinderen moesten lachen. Floris niet. Hij was blij dat hij een keer niet het mikpunt van de pesterijen was, maar vond het toch vervelend voor het meisje.

Stiekel staarde naar Arjan en trok langzaam haar wenkbrauwen op. ‘Mini? Hoezo Mini?’

‘Omdat je zo klein bent, natuurlijk!’ Aan zijn toon te horen vond Arjan het een domme vraag.

‘Klein?’ Ze bestudeerde zichzelf uitvoerig. Eerst haar armen, toen haar benen en daarna keek ze weer naar Arjan. ‘Klein zeg je? Dan moet je mijn vader eens zien. Die komt tot hier.’ Ze hield haar hand ter hoogte van haar middel en keek ondeugend.

‘Dan is hij wel heel erg klein,’ zei juffrouw Jutter met een glimlach.

‘Hij vindt zelf van niet.’ Het meisje haalde haar schouders op. ‘Al denken ze wel vaak dat hij een kabouter is.’

Verschillende kinderen begonnen te lachen.

‘Een ka...’ De juffrouw slikte de rest in. Ze sloot haar ogen en schudde lichtjes haar hoofd. Na een diepe zucht zei ze: ‘Welkom in de klas, Pien.’

‘Ik heb liever dat u mij Stiekel noemt.’

Juffrouw Jutter fronste haar wenkbrauwen. ‘Je heet toch Pien? Waarom zou ik die naam niet gebruiken?’

‘Als iemand nu vraagt hoe ik heet, antwoord ik: “Ik heet Pien, maar iedereen noemt me Stiekel.” Maar dan moet ik zeggen: “Ik heet Pien, maar iedereen noemt me Stiekel. Behalve de juffrouw. Die zegt gewoon Pien.” Dat vind ik nogal onhandig.’ Ze keek erbij alsof ze het meende.

Juffrouw Jutter zei geen woord en bleef het meisje door haar bril aanstaren. Na een lange stilte zei ze: ‘Oké. Welkom in de klas, Stiekel. Jij mag vooraan zitten, naast Floris.’ Ze wees naar Floris en opnieuw voelde hij zijn hoofd gloeien.

‘Vlo krijgt een vriendinnetje,’ riep Arjan. ‘Hoeft hij eindelijk niet op een krukje te gaan staan als hij een meisje wil zoenen.’

Een lachgolf rolde door het klaslokaal. Floris wilde het liefst onder zijn tafel kruipen en doen alsof hij niet bestond.

Stiekel wandelde rustig naar de lege plek naast Floris. Daar zette ze haar tasje neer en gaf Floris een knipoog. Plotseling draaide ze zich om en sprintte op Arjan af. Het was even onverwacht als een ballon die knalde. Ze greep zich vast aan de rand van Arjans tafel en klauterde erop. Stiekel ging voor Arjan staan met haar armen in haar zij. Arjan deinsde hierdoor

zo ver naar achteren dat zijn stoel op twee poten balanceerde.

‘Misschien wil ik wel met jou zoenen!’ Ze maakte zoengeluiden en boog zich voorover naar Arjan.

Met een ruk trok hij zijn hoofd naar achteren, waardoor hij gevaarlijk achterover helde. Hij had geluk dat Erik hem net op tijd vastpakte, anders was hij met stoel en al achterover gekletterd.

‘Geen gezoen in mijn klaslokaal,’ zei de juffrouw streng.

Floris schudde zijn hoofd. Typisch juffrouw Jutter. Tegen pesten deed ze niets, Stiekel mocht zo-
maar op tafel staan, maar ze trad wel op tegen een grapje over zoenen.

Stiekel keek onschuldig naar de juf. ‘Dat wist ik niet.’

‘Het is goed, Stiekel. Ga nu maar op je plek zitten.’ De juf draaide zich om en liep naar het grote bureau voor in de klas.

Stiekel liep terug naar voren. Ze pakte haar stoel vast, bleef stilstaan en richtte haar blik weer op de juf. ‘En knuffelen?’

De juf sloot haar ogen en haalde diep adem. ‘Wat bedoel je, Stiekel?’

‘Als zoenen niet mag, mag knuffelen dan ook niet?’

Floris verborg snel zijn mond achter zijn hand. Hij wilde niet dat de juf hem zag lachen.

‘Zoenen en knuffelen zijn zaken waar we ons in dit klaslokaal niet mee bezighouden.’ Juffrouw Jutter tuurde door haar bril naar Stiekel. ‘Nu wil ik graag met de les beginnen.’

Stiekel knikte. Ze pakte de stoel vast, zette haar voet op het dwarsbalkje en klom omhoog. Floris merkte dat hij naar haar zat te staren en keek snel naar de juf.

Juffrouw Jutter sloeg een boek open en schraapte haar keel.

‘Juf!’ klonk opnieuw de hoge stem van Stiekel. ‘Mijn billen zijn te klein.’

Floris keek opzij en schoot meteen in de lach. Stiekel zat eindelijk op haar plek en alleen haar hoofd en rode stekels staken boven de tafel uit. Verder zag je niets van het kleine meisje.

Juffrouw Jutter tilde haar bril van haar neus en zette hem boven op haar hoofd. Met grote ogen keek ze naar Stiekel. ‘Je billen zijn te klein? Wat bedoel je?’

‘Met grotere billen zou ik boven de tafel uit komen. Nu kan ik niets doen.’

De juf zuchtte. ‘Je bedoelt dat de tafel en stoel te groot voor je zijn.’

‘Mijn moeder zegt altijd dat ik niet zomaar anderen de schuld van iets mag geven.’

Floris grinnikte. Hij vroeg zich af of het meisje een spelletje met de juffrouw speelde.

‘Ik denk dat ze daar mensen mee bedoelt. Niet een tafel of een stoel. Die mag je best ergens de schuld van geven,’ zei de juffrouw.

‘Maar tafels en stoelen worden door mensen neergezet,’ legde Stiekel uit. ‘Als ik ga mopperen op de stoel, dan mopper ik ook op degene die deze stoel voor me heeft neergezet. Dat is niet netjes.’

De wangen van de juffrouw kleurden rood. ‘Ach... Ja,’ stamelde ze. ‘De stoel.’ Ze maakte een aantekening in haar agenda. ‘Ik zal zorgen dat er een passende stoel voor je komt.’

De juf pakte twee dikke boeken van haar bureau en legde die op Stiekels stoel. Dit was een hele verbetering. Nu kon het meisje haar armen op tafel leggen.

Tot aan de pauze trok Stiekel niet veel aandacht meer. Toen de bel ging, keek Floris naar de jongens achter in de klas. Ze vonden iets heel erg grappig. Zo te zien had het met Stiekel te maken, want Arjans vinger wees in haar richting.

Dat voorspelde niet veel goeds.

Dit is de Voetenontwijker

Tijdens de pauze bleef Stiekel bij Floris in de buurt. Hij vond dat niet erg. Ze was aardig en maakte hem steeds aan het lachen. Het kon alleen niet lang duren voordat Arjan en zijn vrienden haar kwamen lastigvallen. Daarna zou Floris aan de beurt zijn, dat wist hij zeker. Alleen maar omdat hij naast haar stond.

Aan de andere kant van het schoolplein hielden Arjan en zijn vrienden een dikke jongen tegen de muur van de fietsenstalling gedrukt. Het was Ruben uit groep vier. Tijdens de pauze was hij altijd hun eerste slachtoffer. Zijn moeder gaf hem de lekkerste koekjes mee naar school. Ze moest eens weten dat die iedere dag opnieuw in Arjans mond verdwenen. Daarna gingen de jongens op zoek naar andere slachtoffers. Wie dat waren, verschilde per dag. Floris was meestal wel een van de ongelukkigen.

‘En dan is er de Voetenontwijker,’ zei Stiekel.

Floris schrok op uit zijn gedachten en keek naar het kleine meisje. ‘Voetenontwijker?’

Stiekel knikte driftig en haar rode stekels wiebel-
den heen en weer. ‘Het is een dans en een overle-
vingsles in één. Geleerd van mijn vader. Zal ik het
laten zien?’

Eigenlijk wilde Floris nee zeggen. Dansen op het
schoolplein? Dat trok veel te veel aandacht. Maar de
twinkeling in haar ogen zorgde ervoor dat hij maar
één antwoord kon geven. ‘Tuurlijk.’

Stiekel ging op haar tenen staan en hield haar han-
den boven haar hoofd. Ze danste als een ballerina
die probeerde onzichtbare sneeuwballen te ontwij-
ken. Ze bukte, sprong en rolde over de grond om
daarna steeds weer ongestoord verder te dansen. Flo-
ris vergat zijn zorgen en schoot in de lach. Hij zag
het helemaal voor zich. Een klein kereltje dat dan-
send de mensenvoeten probeerde te ontwijken.

Meer kinderen kwamen kijken en het duurde niet
lang voordat Stiekel een grote lachende cirkel om
zich heen had staan. Het sproeterige meisje genoot
zichtbaar van de aandacht. Soms deed ze alsof ze
tegen een van de omstanders aan knalde, die ze dan
op het laatste moment behendig ontweek.

Aan één kant ontstond wat rumoer in de cirkel.
Floris zag Arjan en zijn twee vrienden een aantal
kinderen wegduwen om zo bij het dansende meisje
te komen. Eigenlijk wilde hij het liefst weglopen,
maar toch bleef hij staan. Stiekel danste vrolijk door.

Zelfs toen Arjan opzettelijk in de weg ging staan,
bewoog ze sierlijk om hem heen.

‘Als ik je omver schop, is het je eigen schuld,’ zei
Arjan.

Stielkel stopte met bewegen en keek Arjan dankbaar aan. ‘Geweldig idee! Ik dans de Voetenontwijker en jij probeert me te raken. Dan kan iedereen zien hoe nuttig deze bewegingen zijn!’

Direct kwam ze in beweging en maakte pirouettes om hem heen. Ze leek Arjan uit te dagen om iets te doen. De kinderen in de cirkel begonnen te lachen. Sommige riepen zelfs Stiekels naam.

Arjan keek kwaad naar het kleine meisje en balde zijn vuisten. ‘Stop daarmee!’ riep hij kwaad. ‘Je bent niet grappig!’

Stielkel stopte en krabbelde tussen haar rode stekels. ‘Maar de Voetenontwijker is ook helemaal niet grappig bedoeld. Overleven is voor mijn vader een serieuze zaak.’

Arjan torede hoog boven haar uit. ‘Hou toch op over die kleine vader. Die heb je gewoon verzonnen.’

Stiekels mond zakte open. ‘Denk je?’ Haar ogen begonnen te glinsteren. ‘Zou ik jou dan ook hebben verzonnen?’

‘Wat?’

‘Nou...’ Stielkel keek ernstig. ‘Als ik jou ook verzonnen heb, dan had ik je wel wat minder boos mogen maken.’

De cirkel van kinderen barstte weer in lachen uit. Het was duidelijk: Stielkel had de lachers op haar hand en Arjan wist zich met de situatie geen raad.

‘Ik snap al waarom je zo klein bent,’ zei Arjan. ‘Alleen kleuters geloven in zoiets kinderachtigs als een kabouter.’

Dit keer lachten alleen Arjan en zijn twee vrienden.

‘Het is geen kabouter.’ Stiekel liet even een korte stilte vallen. ‘Het is mijn vader.’ Ze hield haar handen weer boven haar hoofd, gaf een knipoog en begon weer te dansen.

Voor Arjan was het een verloren strijd. Hij deed zijn mond open om iets terug te zeggen, maar kon niet boven het gelach van de kinderen uit komen. Hij draaide zich om, stompte Dennis op zijn arm en baande zich een weg tussen de andere kinderen door. Zoals gewoonlijk volgden Erik en Dennis in zijn spoor.

Floris hield Arjan angstvallig in het oog. Hij vond het moedig van Stiekel, maar ze zou er vast spijt van krijgen. Arjan was woest.

Stiekel bleef bij Floris staan met een verontruste uitdrukking op haar gezicht. ‘Denk je dat hij boos is op mij?’

Floris staaarde naar Arjans rug en knikte. ‘Hij is boos op iedereen, maar vooral op alles wat klein is.’

Stiekel draaide zich om en keek in de richting van de weglopende Arjan. ‘Dan zal hij mijn vader vast helemaal niet aardig vinden.’

Floris fronste zijn wenkbrauwen. ‘Je meent het, hè?’

‘Wat?’

‘Over je vader,’ antwoordde Floris. ‘Dat hij een klein vreemd kereltje is.’

‘Een vreemd kereltje?’ Stielkel giechelde. ‘Je hebt het wél over mijn vader.’

Floris wist niet wat hij terug moest zeggen. Hij ging ervan uit dat ze al die tijd een grapje maakte. Iemand van negen geloofde toch niet in zulke onzin? Toch bleef ze het rare verhaal volhouden.

De bel maakte een einde aan de pauze. Stielkel gaf Floris weer een knipoog en rende naar de openstaande schooldeuren. Hij bleef staan en staaarde het meisje na.

Pas toen Floris door de gang liep, realiseerde hij zich dat Arjan hem deze pauze voor het eerst sinds tijden niet had gepest. Sterker nog, dit was tot nu toe de leukste pauze geweest van het hele schooljaar.

Eindelijk voel ik me een echte prinses

‘Dat is de vierde keer dat je te laat komt deze week.’ Juffrouw Jutter stond met haar armen over elkaar en schudde haar hoofd. De grote bril wiebelde op haar neus.

‘Sorry.’ Meer wist Floris niet te zeggen. Arjan had hem opnieuw opgewacht. Hij had Floris’ schoenen uitgetrokken en in een boom gegooid.

De juffrouw zuchtte. ‘Ik zal volgende week eens met je moeder praten. Dit kan zo niet langer. Ga maar naar je plaats.’

Floris liep naar zijn plek en ging naast Stiekel zitten.

Het kleine meisje zat nog steeds op de dikke boeken en keek hem vrolijk aan. ‘Ik ben blij dat je er bent,’ zei ze. ‘Ik was bang dat je niet meer zou komen.’

Floris wist nog steeds niet of ze met opzet die vreemde kleren aantrok, of dat zij ze zelf echt mooi vond. Ze was zelfs al een keer in een roze tutu naar

school gekomen. Toen iedereen haar uitlachte, maakte Stiekel nog een extra rondedansje door het klaslokaal. Ze was vreemd op een leuke manier.

En eindelijk was er iemand die aardig tegen Floris deed. Stiekel deed niet mee aan de pesterijen en leek iedere dag opnieuw blij hem te zien. Misschien zou ze zelfs bij hem willen komen spelen?

Juffrouw Jutter ging verder met haar uitleg over taal. Floris keek bij Stiekel wat het paginanummer was en sloeg zijn boek open op dezelfde bladzijde. Toen de juf vroeg wie er voor het bord wilde komen staan, stak hij zijn vinger op. Vaak was dat de beste manier om haar te doen vergeten dat hij te laat was gekomen. Die kans kreeg hij deze keer niet. Geklop op de deur van het klaslokaal onderbrak de les. Voordat de juf opendeed, keek ze eerst nog even fronsend de klas rond.

Het was de conciërge, meneer Grube. Floris was een beetje bang voor hem. Hij klonk altijd snauwerig. Volgens Floris' zus Sandra praatte de man zo omdat hij uit Duitsland kwam.

Meneer Grube was een lange man, met warrig bruin haar en een borstelige baard. Hij had een lichte huid en liep een beetje voorovergebogen. Het meest opvallend waren zijn ogen. Ze keken bijna altijd een verschillende kant op, zodat je nooit wist wie hij aankeek. Sommige kinderen noemden hem stiekem Dwarskijker. Floris niet. Hij was veel te bang dat de conciërge het een keer zou horen. Misschien draaiden zijn oren ook wel alle kanten op.